

ΕΠΙΘΕΩΡΙΑ

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΟΤΗΤΟΣ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ RENOVATIO MUNDI

Θεμελιώδης νόμος τῆς νέας τάξεως σὲ ὅλες τὶς διαστάσεις τῆς ἀναδεικνύεται ἡ Ἀρχὴ τῆς Φυσικότητος. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν πεμπτουσίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κάθε ὄν, γὰρ νὰ ὑπάρχη, ἔχει μίαν σαφῶς ὠρισμένην ταυτότητα. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ πηγὴ τῆς δυνάμεώς του. Σκοπὸς κάθε ὄντος εἶναι ἡ τελείωσις τῆς φύσεώς του καὶ ἄρα ἡ ἀκραία ἔντασις τῆς δυνάμεώς του. Ἡ ἐνέργεια τῆς δυνάμεως κάθε ὄντος εἶναι ἡ φανέρωσις τῆς ὑπάρξεώς του, καὶ ταυτοχρόνως, κατὰ θείαν τάξιν, ἡ χρησιμότης του. Ὁ Κόσμος εἶναι ἔτσι κατασκευασμένος ὥστε ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς ταυτότητος ἑνὸς ὄντος μὲ τὴν μεγίστην ἐνεργοποίησίν του, νὰ ἀποτελεῖ καὶ τὴν ὑψίστην προσφοράν του πρὸς τὸ ὅλον Σύστημα, στὴν συνοχὴ τοῦ ὁποίου συνεισφέρει ἀκριβῶς μὲ τὴν ἄκρατον αὐτοοικείωσιν καὶ ἰδιοπραγίαν του.

Τὸ ἴδιον συμφέρον ἑκάστου εἶναι ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ Συνόλου. Σὲ ἓνα ἀδιάστροφο περιβάλλον, ἡ ἰδιοτελής λειτουργία κάθε ὄντος ὑπὲρ τῆς οἰκείας του τελειότη-

τος συνεισφέρει στην βέλτιστη κατάσταση του συνολικού συστήματος, ακριβώς όπως ή άριστη απόδοσις κάθε μέλους και όργάνου του σώματος στην επί μέρους οίκεία του λειτουργία, συναποτελεϊ την τελειότητα (ύγεία, κάλλος, ισχύ) του όλου. (Ή υπέρτατη κοσμική προσφορά του ιεροϋ όντολογικου «έγωϊσμου»).

Κατά την μνημειώδη Πλατωνική ανάπτυξι στην «Πολιτεία», κάθε όν (άτομο) πράττει τó οίκειον, αλλά ή οικειοπραγία αυτή (πού συνιστά την δικαιοσύνη) λειτουργεί υπέρ του όλου (κοινωνία), άφου ένας κοινός δεσμός διήκει δι' αυτού και μία κοινή άρχή τó συνέχει: τó Άγαθόν.

Τό όν είναι τόσο πιό χρήσιμο για τó σύνολο, όσο πιό άκραία ενεργεί τó οίκειον του έργον, και τόσο πιό έντονα ενεργοποιεϊται όσο ισχυρότερη είναι ή δύναμις του, και τόσο πιό δυνατό είναι όσο πιό γνήσιος αναδύεται ό χαρακτήρ τής ταυτότητος τής ούσίας του. *Ή άξία γεφυρώνει την ώφελιμότητα τής αποδόσεως με την τελειότητα τής ταυτότητος. Τό δικαίωμα άνήκει στην άξία. Και έτσι ή άξία δικαιώνεται από την φυσικότητα και τó σύστημα σώζεται, σταθεροποιεϊται δηλαδή και αναπτύσσεται δυναμικά.*

Σε κάθε σύστημα, ή φυσικώτερη κατάσταση του άνεβάζει τόν τόνο τής λειτουργίας του. Δυνάμεις πού καταπιέζονται, έμποδίζονται ή αποπροσανατολίζονται λόγω τής υπάρξεως τεχνητών ρυθμίσεων, άπεγκλωβίζονται με την άρσι των άποστεωμένων κανόνων. Ή άπελευθέρωσις αυτή, πρώτον, μεγιστοποιεϊ την ενέργειά των, αλλά και, δεύτερον, άποτελεϊ την μόνη έγκυρη βάσι άποτελεσματικής συνεργείας των. Ή σύγκλισις τής δυναμικής ενός συστήματος προϋποθέτει βεβαίως την ένοποίησί του, ή όποία όμως για να είναι πραγματική και μόνημη άπαιτεϊ την άποκατάστασι τής φυσικής έσωτερικής ίσορροπίας του.

Για την άνάδυσι τής φυσικής διαρθρώσεως ενός συστήματος (όταν δυσχέρειες ένδογενείς ή έξωγενείς την κωλύουν) χρειάζεται να δημιουργηθουν συνθήκες πού να υποχρεώνουν τά μέλη του συστήματος να άλληλεπιδράσουν. Πρέπει δηλαδή να ενισχυθῆ προκαταρκτικά ή άντικειμενικά ύφισταμένη αλλά άνεπαρ-

κῶς ἐκπεφρασμένη ἐνότης του. Τὰ μέλη τοῦ συνόλου δὲν μποροῦν ἔτσι εἶτε νὰ ἀπομονωθοῦν ἢ νὰ ἀποπροσανατολισθοῦν πρὸς τὰ ἔξω τοῦ συστήματος σὲ ἀνοικίους χώρους ἀσυμβάτου λειτουργικότητας. (Ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ ἡ ἐπεκτατικὴ πολιτικὴ σὲ ἀλλότριους γεωπολιτικούς χώρους κατὰ τὴν δρᾶσι τῶν ἐπιρροῶν ἢ τὴν κατοχὴν ἐδαφῶν ἐκ μέρους τῶν ἰσχυροτέρων Δυνάμεων). Ὑπὸ τὴν ἀνάγκη ἀλληλεπιδράσεως μεταξὺ τῶν μελῶν ἀποκαθίσταται ἡ φυσικὴ διάρθρωσις τοῦ ὅλου συστήματος ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, καὶ ἔτσι ἐντείνεται ἡ λειτουργικότης καὶ μεγιστοποιεῖται ἡ ἀποδοτικότης τοῦ ὅλου καὶ τῶν μερῶν σὲ γεωστρατηγικόν, οἰκονομικόν καὶ πολιτιστικόν ἐπίπεδο. Συνθῆκες φυσικῆς διαρθρώσεως σὲ ἓνα σύστημα ποῦ ἀποτελεῖ γεωπολιτικὸ πεδίο παρέχουν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁλοκληρώσεώς του, κάποια δηλαδὴ μορφή ἐνοποιήσεώς του.

Ἐνότης χωρὶς φυσικότητα, καὶ χωρὶς τὸ περιεχόμενον ποῦ ἡ φυσικὴ διάρθρωσις καθορίζει, εἶναι τύπος χωρὶς οὐσία. Τεχνητὴ ἐνότης ποῦ παρεμποδίζει τὴν πρόοδο τῶν ἀπαραιτήτων διευθετήσεων ἀναλόγως τοῦ δυναμικοῦ ἰσχύος κάθε ὄντοτος, εἶναι ἀσταθῆς καὶ καταδικάζει τὸ σύστημα σὲ ὑποτονικὴ ἐνεργοποίησι καὶ ὑπολειτουργία.

Ἐπικλήσεις τέτοιας κενῆς ἐνότητος καὶ ἀντιπαραγωγικῆς καὶ ὑποπτῆς εἶναι. Ἀποσταθεροποιοῦν, ἀντὶ νὰ συνέχουν. Δὲν ἐξυπηρετοῦν τὴν φυσικὴν, μόνη εὐσταθῆ, τάξιν. Δὲν ὑπακούουν στὸν Νόμον τῆς Ἐλευθερίας. Διότι τὸ θετικὸ περιεχόμενον τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας (στὸν πολιτικόν, οἰκονομικόν, πολιτιστικόν τομέα) εἶναι ἡ φυσικότης.

Οἱ ἀξίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ λειτουργοῦν στὴν δυναμικὴ ρίζα τῆς Renovationis Mundi, τῆς νέας ἀναδυομένης κοσμικῆς τάξεως. Μόνον οἱ διεφθαρμένες ἀναξιοκρατίες τρέμουν καὶ δυστροποῦν. Ἀκολουθοῦν συρόμενες γιὰ νὰ διασωθοῦν, ἐνῶ δημιουργοῦν ἐμπόδια γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ὑπαρξίν των. Ἀργὰ ἢ γρήγορα τὰ παιχνίδια ἀποκαλύπτονται. Ἡ χωρολογία ἐπιβάλλει τὴν νομοτέλεια τοῦ ἱστορικοῦ γίγνεσθαι μὲ τὴν ἐλεύθερη ἀνθῆσι τῶν παραγόντων του, καὶ ὁ κόσμος ἀνακουφίζεται στὴν ἀρμονικὴ φυσικότητα τῆς ἀνανεώσεώς του.

[Ἄλλ', ὦ Φοῖβε], σῶζε θεόκτι[σ]τον Παλλάδος [ἄστου καὶ]
 [λαὸν κλεινόν, σύν] τε θεά, τόξων δεσπότι Κρησίω[ν]
 [κυνῶν τ' Ἄρτεμις ἠδὲ Λατώ] κυδίστα· καὶ ναέτας
 Δελφῶν τ[ημελεῖθ' ἅμα τέκνοις συμ]βίοις δώμασιν ἀ-
 πταίστους Βάκχου [θ' ἱερονίκαισιν εὐμε]νεῖς μόλετε
 προσπόλοισι τάν τε δορίσ[τεπτον κάρτεϊ] Ρωμαίω[ν]
 ἀρχάν αὔξετ' ἀγηράτω θάλ[λουσαν φερε]νίκαν.

Λιμήνιος Θοίνου Ἀθηναῖος, Παιὰν εἰς Ἀπόλλωνα, Π, 8-14.

[Δελφικός μουσικός παιὰν καὶ προσόδιον, 2ος αἰὼν π.Χ., πιθανώ-
 τατα ἀφιερωθεὶς κατὰ τὴν Πυθιάδα τοῦ 128 π.Χ. Στὸ παρατιθέμενο
 καταληκτικὸ προσόδιο, γίνεται ἡ ἐπίκλησις πρὸς τὴν τριάδα Ἀπόλ-
 λωνος - Ἀρτέμιδος - Ἀητοῦς νὰ σώζη τὴν πόλι καὶ τὸν λαὸ τῶν
 Ἀθηναίων, νὰ προνοῇ γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν Δελφῶν ὥστε νὰ μὴν
 εἰσέρχωνται σὲ σφαλερὲς ὁδοὺς, νὰ εἶναι εὐμενὴς πρὸς τοὺς δραματι-
 κοὺς λειτουργοὺς τοῦ Διονύσου, νικητὲς στοὺς ἱεροὺς ἀγῶνες, καὶ νὰ
 αὐξάνη τὴν Ρωμαϊκὴ κυριαρχία καὶ ἡγεμονία, τὴν στεφανωμένη ἀπὸ
 δόρατα, θάλλουσα μὲ ἀγήρατο ἰσχύ, νικηφόρον].